

чии; богатитѣ употреблявахъ найвече колесницы, какъвато описахмы въ началото на списаніето, а госпожитѣ съдахъ въ двуколесны кола които обыкновенно са наричахъ *Sarpeuntun*. Древнитѣ имахъ еще и единъ видъ носило или широкъ и покритъ столъ, по покоентъ отъ днешнитѣ, защото носимитѣ можаше да са простре спокойно и да ве осѣща друсанье; употреблявахъ най подиръ и пѣтишки кола за пѣтешествія близки и далечы, много покойны въ които вѣзвахъ трима или четириа чловѣци; тѣзи кола много приличахъ на английскитѣ брички, ако и различно направены и имѣхъ покритъ които са распушаше и сгѣваше. Въ таквызи кола бѣхъ сѣдѣли двамата любовници предружены отъ една слугыня на Юна за расходката която ще опишемы. Спазвахъ са еще тогасъ едны развалины на единъ древенъ грѣцкій храмъ три почти часа далечъ отъ града; а Главкъ и Юна наклонны да са възхищаватъ отъ сичко що е еллинско, рѣшихъ са да посѣщитъ тѣзи развалины и да са расходѣтъ.

Пѣтътъ, по който минувахъ, бѣше покритъ съ лозя и маслици а къмъ върха на Везувій крувулъше и отъ туй затруднителенъ. Тука върегитытъ патъри вървѣхъ полека и при сѣкій просѣкъ на лѣса представяхъ са предъ очитѣ имъ мрачны пещеры ископаны въ утробата на обгорѣлитѣ канары, които описва Страбонъ, но суровостъта на времето и яростъта на вулкана измѣнихъ вече стары имъ видъ. Слънцето което залѣзваше изливаше на канаритѣ дълги и меланхолическы сѣнякъ; а посрѣдъ лѣсоветѣ, цѣто са сгѣствяхъ елхитѣ и букветѣ, чуваше са еще свирката на козари. Двамата любовници погледвахъ нѣкоги пріятното очерганіе, кривы въ рога гълъбавитѣ и искрометны очи на еретата, които пасяхъ по стрѣмитытъ на гората и въ преираны оизи климатъ, който и днесъ ни напомня буколическытъ пѣсни на Виргилія, са гледахъ лозовытъ гроздове багряны по туй време на годината овисихли по дърветата. Надъ благополучната тѣзи чета подъ свода на тихото небе лежы облаци са мърдахъ толкози полека, като че бѣхъ неподвижны; а отъ десно са показваше морето тихо и ладитѣ които цѣпяхъ поверхностьта му, и които слънчевытъ лучы украсявахъ съ безчисленны цѣтоне виджны само на туй прелестно море.

Прекрасно име давамы на земята като я наричамы *Майка!* рече Главкъ на Юна съ тихъ гласъ. Съ какво благотворително равенство тя расподѣля дароветѣ си на чедата си. И на самытъ стрѣмны и сухи мѣста които природата е лишила отъ красотытъ си, тя дарува засахката си. Видѣтъ тѣзи дръвцета и лозыта съ които покрыва грозната и обгорѣла земя на угасилыя вулканъ! О, да, въ